

Dileme (in)existențiale

În copilărie, uram să spun poezii atunci când aveam musafiri sau când mergeam noi în vizită. Potrivit teoriei teutonice despre bon ton a bunicii, să reciți un întreg repertoriu despre găze și animaluțe era o dovadă a bunei mele creșteri. Uneori câștiga bunica, alteori eu. Poate de aceea am și făcut la facultate critică de teatru și nu actorie, însă asta-i altă poveste pe care poate o voi aborda cândva.

Mi-am amintit aceste momente zilele trecute când, aflându-mă în Parcul mare din Cluj, am auzit o bunicuță care-și întreba orgolios și inchizitoriu nepoțica în fața unei doamne "pe cine iubea cel mai și cel mai mult pe lume".

Copila era vădit nehotărâtă și era evident că n-avea chef de conversații. Înghețata pe care-o ținea în mână i se prelingea drăgălaș pe cot, așa încât a zis încet și puțin convingător: "pe buni", după care s-a înfruptat copios din ceea ce mai rămăsese în conul crocant.

Mi-a fost tare dragă, i-am apreciat diplomația. Că doar nu era să se pună rău cu buni, care tocmai îi cumpăraseră înghețata și cu care mai și trebuia să se întoarcă acasă.

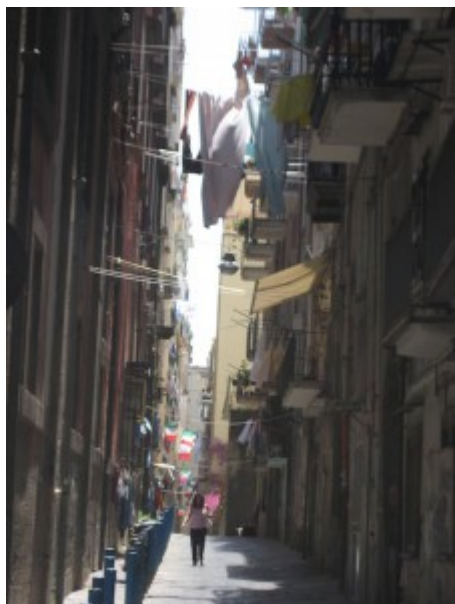
Involuntar, m-am pus în pielea ei și mi-am dat seama că de multe ori mă găsesc într-o situație asemănătoare atunci când mi se întâmplă să mă întreb cineva unde-mi place mai mult: în Italia sau în România. E de spus că întrebarea în cauză, ce continuă să-mi fie adresată bilingv, are și o seamă de variante de genul: îți place mai mult mâncarea românească sau cea italienească, te-ai întoarce să trăiești în România, ai mai mulți prieteni în țară

sau în Italia, e mai bine aici sau acolo, etc.

Ei bine, am constatat că începe să-mi cam lipsească diplomația atunci când urmează să răspund, cu atât mai mult acum, când tocmai m-am întors dintr-o călătorie în România.

Poate într-o zi o voi face, însă în acest moment nu vreau și nu pot să aleg între țara în care m-am născut și cea în care trăiesc, sunt pentru sufletul meu două lumi diferite și complementare.

Nu doresc să fiu educată și drăguță ci doar sinceră chiar dacă risc să fiu patetică atunci când răspund că pentru mine cel mai frumos loc din lume rămâne Clujul cu al său nebun parfum de flori de tei ce-i inundă străzile după ploaie. Rămân în pană de cuvinte când încerc să descriu liniștea ireală și aerul tare din plămâni pe care până acum le-am simțit doar la Vatra Dornei. Nu-mi ajung adjectivele nici când încerc să descriu firescul cu care se reînnoadă poveștile cu oamenii ce-mi sunt dragi, deși s-a întâmplat să nu ne vedem ani buni.

Cred că toate acestea și multe altele nu trebuie nici măcar explicate, ci pur și simplu trăite. Mă bucur și îmi face bine să-mi vad baiețelul fugind râzând după porumbei în Piața Unirii din Cluj, la fel ca și atunci când se joacă cu prietenii lui în parcul de lângă casa noastră napoletană.

Se întâmplă des să-mi fie dor de România, pe care în primii ani ai șederii în Italia o idealizam dureros în absență. Îmi face bine să revăd locuri și oameni dragi sufletului meu, iar din fiecare călătorie acasă mă întorc plină de emoții. Uneori contradictorii. Și cum nu doresc să cad pradă chiar eu

dilematicii chestiuni cu “pe cine iubești cel mai și mai mult pe lume” (Italia sau Romania) aleg să aplic, mai mult sau mai puțin involuntar, principiul jumătății pline sau goale a paharului.

Acum prefer să văd partea plină a paharului, adică tot ceea ce minunat îmi oferă cele două țări.

Dacă ar fi să fac o listă succintă a “minunațiilor”, aceasta ar arăta cam așa: o socată rece pe o terasă din Cluj și un cappuccino spumos într-un bar din Napoli; vacanțe în august la Marea Adriatică și dulci amintiri de la Marea Neagră; plăcerea de a fi client fidel într-un supermarket napoletan; surprinzătoare cuvinte identice sau asemănătoare în română și în napoletană; imprevizibilul Vezuviu de la fereastră, etc. În următoarea perioadă, îmi promit să descriu pe larg fiecare dintre aceste aspecte, dar și multe altele. Și asta pentru că s-a cam umplut paharul!

